د شیخ خالد راشد د توبې کېسه.

ددغه داستان (کېسې) په لوستل مو ژوند بدلیږي.

ژباړه: عبدالرحمٰن " ابراهيمي"

کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ خالد راشد وايي: عمرمې له دېرشو کلنو څخه نه وو زيات شوی، چې د ميرمنې مې لومړنی زوی پيدا شو، تر اوسه هغه شپه مې لا تر اوسه پورې په ياد ده، چې د شپې تر اخري حصې پورې مې له ملګروسره مې په هوټل کې وم هوټل له ميلمنو څخه ډک و. په بيهوده، لهو لعب،.غيبت حرام او دې ته ورته حرامو کارونو مسخرو؛ زه هغه څوك وم چې ډېر وخت به مې دا خلك خندول او دوی به خنديدل هغه شپه مې لا په ياد ده، چې دوی مې ډېر زيات وخندول. د خلکو په خندولو کې ما يوه عجيبه ځانګړنه درلودله حتی کولای مې شوی چې غږ مې د هغه چا په څير کړم په کوچا پورې به مې چې ملنډې او مسخرې ووهلې. هو ريښتيا له ما په دغه، هغه او هغوی (ټولو) پورې خندل او ملنډې مې پرې وهلې حتی تر دې چې خپلوان او دوستان مې را څخه ارامه نه وو ځينو خلکو به له ماڅخه لرې والی غوره کولو له ما څخه به لرې ګرځېدل تر څو زما له ژبې څخه په امن کې وي.

هغه شپه مې لا په ياد ده چې په يو ړانده سړي مې رشخند او ملنډې وهلې: هغه په بازار کې خيرات غوښتلو ګدايي يې کوله تر ټولو ناوړه خو دا وه چې هغه ته مې پښه کيښودله او سر په تندي پرځمکه را پرې وتو او ولويدو.په دې نه پوهېدولو چې څه وه وايي په دې وخت کې زما خندا په ټول بازار کې انګازې خورې کړې.

د تير په شان کورته ناوخته لاړم : ميرمن مې په په ډېر سخت ناوړه او دردونکي حال کې وليده، چې زما انتظار يې کاوه په لړزيدلي او غريو نيولي غږ يې راته وويل راشده! چېرته وې!؟په منلډو او رشخندی سره مې وويل، چې د مريخ په کره کې وم..... د تل په شان له ملګرو سره مې...!

له ورايه ښکاريده چې ډېر ناوړه او سخت درد لري. په داسې حال کې چې له سترګو يې اوښکې روانې وې او په ستوني نيولي غږ يې وويل راشده! زه سخت درد لرم داسې معلوميږي، چې زما ده زوکړې/ زيږون وخت دی اوهغه دنيا ته په راتلو دی.

پر مخ يې ترمې اوښکي راغلې؛ داسې مې و انګيرله، چې د ميرمنې په حق کې مې بې غورې اوظلم کړی په کار وه چې ميلمستياوې مې کمې کړې واې په ځانګړې توګه په نهمه مياشت کې او هغې ته مې پاملرنه کړې وای.

په ډېرې چټکی سره مې هغه تر زيږنتون پورې ورسوله د زيون واټ (خونې) ته يې ننه ايستله چې له دردونو او ستونزو سره لاس او ګريوان وه په بيړې او بې صبری يې د زيږون په انتظار وم، زيږون يې ډېر سخت وو ډېر انتظار مې وکړ او نور ستړی شوم د ګرځنده لرغږي/ ټليفون شمېره مې په زيږنتون کې دوی ته پرېښودله تر څو ماته زيری را کړي او کور ته لاړم. يو ساعت وروسته يې راته زنګ وکړ او ماته يې د سالم د پيدا کېدو زيری را کړ په څټکی مې تر زيږنتون پورې ځان ورساوه د لومړنيو کسانو په ليدو مې له هغوی نه د هغې د خونې پوښتنه وکړه دوی له ماڅخه غوښتنه وکړه چې له هغې ډاکټرې سره وګورم کومې چې زما د ميرمنې د سمباله ولو او درملنې مسؤليت پر غاړه وه په قهر جنه لهجه مې پرې غږ وکړ ډاکټره څوك ده؟ مهمه دا وه چې سالم وګورم.

د ډاکټرې خونې ته لاړم! ډاکټرې د سالم د معيوبيت او د الله ﷻ د رضاء او قضاء په اړه له ماسره خبرې وکړې! او وروسته يې وويل: ستاسې د زوی په سترګو کې لوی عيب دی کيداې شي چې ړوند وي سر مې په خپل ګريوان کې ښکته کړ له سترګو مې اوښکي لاړې (هغه ړوند خيرات غوښونکی مې سترګو ته ودريدو په کوم مې چې بازار کې رشخند وهلی و او پرځمکه راوغورځيدو او خلکو پرې خندل)

سبحان الله هغه متل دی چې وايې څه چې کرې هغه به ريبې: يوه شېبه ګنګی شوم په دې نه پوهيدم چې څه وه وايم وروسته مې ميرمن او زوی را ياد کړل له ډاکټرې څخه مې د هغې د مهربانی او زړه سوي په خاطر له هغې مننه وکړه. او لاړم تر څو مې ميرمن وګورم.ميرمن مې زما په شان پريشانه او خپه نه وه! هغې د الله ﷻ په قضاء ايمان درلودو هغه خوښمنه او راضي وه. ډېر وخت به يې ماته نصحت کولو ،چې په خلکو باندې له مسخرو، ملنډو استهزاء څخه لاس په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه او له دې کارونو څخه تیر شه تل به یې راته ویل، چې د نور خلکو غیبت مه کوه.له زیرښتون څخه را ووتلو **سالم** مو له ځان سره راواخیست او کورته راغلو. په حقیقت کې مې هغه ته ډېره پاملرنه نه کوله هغه مې په کور کې نه لیدو هېڅ مې دا خیال نه وو، چې هغه دې په کور کې وي فکر مې کولو چې په کور کې نشته ډېر زیات به یې ژړل کله به یې چې ډېر ژړل د خوب لپاره به بلې خونې ته ترې و ښتیدم، خو میرمنې به مې هغه ته ډېره پاملرنه کوله اوهغه ورته ډېر ګران وو ډېره مینه یې ورسره کوله، خو زما به ترې بد نه راتلل مګر نه شو مې کولای، چې له هغه سره دې مینه وکړم!!!

سالم را لوی شو په سینه یې ښوویدل او حرکت کول تګ راتګ پیل کړ عمر به یې یو کالن کیدو ته نږدې وو چې په لاره د تللو هڅه یې کوله، خو پوه شوم چې هغه په پښنو هم فلج دی له مخکیني حالت څخه دا نوره هم ماته ستونزمنه شوه.

له **سالم** څخه وروسته د میرمني مې عمر او خالد په نومونو دوه نورا زامن هم وزیږیدل. کلونه تیر شول سالم را لوی شو، وروڼه یې هم لوی شول. نه مې خوښېدل چې کور دې کېنم همېشه به مې له ملګرو سره وم په حقیقت کې زه د دوی دلاس لانځکه (ګودي) وم.میرمن مې ناهیلې نه وه همیشه به یې اللهﷻ ته زما د هدایت غوښتلو دعاء کوله او زما پر احمقانه کړنو به نه غصه کیدله، خو هغه به په دې ډېره ناهیلې او خفه وه، چې مابه سالم ته کومه ځانګړې پاملرنه نه کوله او پاتې دوو ورڼو ته به مې یې ډېر ارزښت ور کولو سالم را لوی شو، خو له هغه سره زما کینه نوره هم زیاته شوه، هو کله مې چې میرمنې وغوښتل هغه په یوه لرې پاتې مدرسه کې داخل کړي او نوم لیکنه یې وکړي هېڅ کوم ډول غبرګون مې ونه ښود هېڅ کله مې هم د تیرو کالونو په اړه دا حس ونه کړ، چې بده ورځ مې وه. کار کول، خوراک، میلمستیاوې، بیده کیدل اوخوب وو.

د جمعې په ورځ د غرمې په یوولس بجو له خوبه را پاڅیدم، همیشه به دا وخت له خوبه پاڅېدل ماته وختي وو، یو ځای یوې میلې ته دعوت شوی وم کالي مې پرتن کړل عطر مې ووهل غوښتل مې له کوره ووځم له کور څخه په تیردو د سالم پرلیدولو ودریدم سخت یې ژړل! دا لومړنی ځل وو چې د کور په شاوخواکې مې سالم ته پاملرنه وکړه د ماشومتوب له وخته یې چې ژړل لس کاله تیر شوي وو چې هغه ته مې هېڅ پاملرنه نه وه کړې هڅه مې وکړه چې په یوه بهانه او بې خبرۍ ځان ناخبره کړم خو ومې نشو کولای د ژړا غږ مې یې اوریدلو، مور ته یې چیغې وهلې او زه په خونه کې وم د هغه لوري ته وروګرځیدم او وروسته هغه ته ورنږدې شوم پوښتنه مې تر وکړه سالمه! ولې ژاړې؟!!!!

کله یې چې زما غږ واوریدو ژړا یې ودریده او غلی شو خو کله یې چې دا احساس وکړ زه یې په څنګ کې یم په کوچنیو لاسونو یې په خپل شاوخوا کې وګرځیدو. څه شوي دي؟ څه شي ګورې؟ پوه شوم چې هڅه یې کوله له ما څخه لرې شي داسې لکه غواړي چې ووایي اوس دې حس کړم دا لس کاله چې تیرشول چیرته وې؟ په هغه پسې څارو شوم خونې ته دننه شو لومړی یې نه غوښتل، چې د ژړا علت یې راته وه وایي هڅه مې وکړه چې هغه غلی یې کړم او ارامه شي تر څو یې د خپلې ژړا علت راته وویلو او ما ورته غوږ نیولی وو او لړزیدم.

پوهیږئ د ژړا علت یې څه وو؟ ورور یې عمر! چې معمولاً به یې هغه جومات ته بیولو، نن ورځ یې جومات ته د بیولو لپاره په هغه ناوخته کړې وه ځکه د جمعې د لمانځه وخت وو او هغه دې ته خپه وو چې په لومړي صف کې به ځای پیدا نه کړي عمر ته یې غږ وکړ مور ته یې غږ وکړ خو د چا ځواب یې وانه وریدو.له دواړو ړندو سترګو نه یې اوښکې روانې وې نه شو مې کولای چې ورته وګورم او نورې خبرې یې واورم په خوله مې ورته لاس کېښود او ورته مې وویل اې سالمه د همدې لپاره دې ژړل؟؟!!

ویې ویل: هو!!!

ملګري مې هیر کړل، میله مې هیره کړه او ومې ویل سالمه مه خپه کیږه ایا پوهیږې چې نن دې څوك مسجد ته بیايي؟

ویي ویل: عمر خو هغه همېشه ناوخته کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: نه! بلکې زه به دې بیایم.!!!

سالم هك پك او حیران شو باور یې ونه کړ داسې یې وانګیرله چې زه په هغه باندې ملنډې وهم اوښکې یې له سترګو روانې شوې او بیایې په ژړا پیل وکړ په لاسونو مې یې اوښکې پاکې کړې لاس مې یې ونیولو غوښتل مې هغه په موټر کې کېنوم ویې نه منله او ویې ویل جومات نږدې دی غواړم تر جوماته پورې په پښو لاړ شم تر څو یې ثواب ډېر شي په الله ﷻ قسم چې داسې یې وویل.

نه مې په یادیږي چې اخري ځل مې څه وخت وو چې جومات ته تللی وم خو دا مې لومړنی ځل ووچې د پښېمانی احساس کوم او په هغه څه باندې پښېماني کوم چې لس کال وړاندې مې په کې غفلت کړی وو. جومات له لمونځ کوونکو څخه ډک ؤ تر دې پورې چې په لومړي صف کې مې سالم ته ځای پیدا کړ دواړه د جمعې خطبې ته غوږ وو او زما په څنګ کې یې لمونځ وکړ په حقیقت کې ما د هغه په څنګ کې لمونځ وکړ.

وروسته له لمانځه څخه سالم له ما څخه قران کریم وغوښت تعجب شوم چې څرنګ هغه قران کریم وایي په داسې حال کې چې هغه په دواړو سترګو ړوند دی غوښتل مې د هغه دغه غوښتنه هسې بې ځایه وګنم او ترې تیر شم او پاملرنه ورته ونه کړم خو ما له ده سره د نرمۍ اوعاجزۍ سلوک کول د همدې سبب په خاطر مې د هغه احساستو او ولولو ته د صدمې او ضربې رسدلو څخه ویره لرله.

قران کریم مې هغه ته ورکړ او له ما څخه یې غوښتنه وکړه چې سورة الکهف ورته پیدا کړم کله به مې د قران کریم ورقې اړوې را اړوې او کله به مې د قران کریم د سورتونو لیکلړ (فهرست) کتلو تر څو هغه پیدا کړم.

قران کریم یې له ماڅخه واخیست او خپلې مخې ته یې کېښود او په لوستلو یې پیل وکړ په داسې حال کې چې دواړه سترګې یې بسته وې یا الله په رښتیا چې هغه ټول سورة الکهف له یادو وویلو.و شرمیدم قران کریم مې را واخیست هغه وخت مې ټول وجود په لړزه وو قرئت مې وکړ او له الله ﷻ څخه مې مرسته وغوښتله چې ماته بښنه وکړي او ماته نیغه لاره وښایي ومې نو شو کولای چې ځان کنټرول کړم د ماشومانو په شان مې په ژړا پیل وکړ ژړل مې خلکو په هم د سنت لمانځه په اداء کولو بوخت وو زه له دوی څخه شرمیدلم هڅه مې کوله چې خپله ژړامې ودروم، خو ژړا مې په هق او زاریو بدله شوه.

یوازې د یوه شي احساس مې کولو د کوچنیو لاسونو چې زما پرمخ به راکیښل کیدل او زما اوښکې یې پاکولې سالم وو د سالم کوچني لاسونه وو هغه مې په سینه پورې ټینګ ونیولو او هغه ته مې وکتل او له ځان سره مې وویل ته نه یې ړوند بلکې زه ړوند یم کله چې مړ شم د جهنم اور ته به اچول کیږم.

کله چې بیرته کورته راغلم میرمن مې ډېره ناقراره وه او په سالم پسې خفه وه، خو چې پوه شوه زه له سالم سره د جمعې لمانځه لپاره جومات ته تللی وم، نو اندیښنې، خفګان او ناقرارۍ یې د خوشحالۍ په اوښکو بدلې شوې.

له هغې ورځې ورسته مې په جومات کې لمونځ په جمعې نه دی پرې ایښی بد او خراب ملګري مې پرېښودل او زما لپاره تر ټولو غوره ملګري هغه کسان شول، چې په جومات کې مې پیدا کړل له هغوی سره مې د ایمان خوند وڅکلو ډېر څه مې ورنه زده کړل چې دنیا له هغو څخه غافل کړی وم د ذکر او وترو لمونځونو حلقې مې پرې نښودې په یوه میاشت کې مې خوځلې قران کریم ختم کړ ژبه مې دالله ﷻ په ذکر باندې لمده شوه شاید الله ﷻ به ماته د خلکو غیب کول په هغوی باندې ملنډې وهل را ښلې وي داسې مې و انګیرله چې له کورنۍ سره مې ډېر نږدې شوی یم د میرمنې په سترګو کې به چې زما په اړه اندیښنې او خواخوږۍ ښکارېدې هغه ورکې شوې. د سالم زوی له مخ نه مې چې کومې خندا ګانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکې شوې وي بيرته راغلې هر چابه چې سالم وليد فکر يې کاوه چې هغه د ټولې نړۍ پادشاه دی او هر څه د هغه دي د الله ﷻ ډېر شکر کوونکی شوم.

يوه ورځ داسې وه چې زما خپل صالح ملګري يوې لرې سيمې ته د دعوت لپاره لاړشي له هغوی سره د تللو لپاره زړه نازړه (دوه زړی) وم استخاره مې وکړه له ميرمنې سره مې پرې مشهوره وکړه ګمان مې کولو او ددې په انتظار وم چې ماته به د تګ اجازه نه را کوي او مخالفه به وي، خو برعکس ددې شو.

ډېره خوشحاله شوه بلکې زه يې دې ته وهڅولم ځکه مخکې به يې زه ليدم د هغې له مشهورې به زه فسق او فجوراتو ته تلم.

سالم ته مې مخ ور واړو او هغه ته مې وويل چې زه په مسافرت باندې ځم په کوچنيو متو يې ټينګه غيږه را کړه او له ماسره يې الله پاماني وکړه.

درې نيمې مياشتې له کور څخه لرې وم په دغه مده کې به مې چې هر ډول فرصت يا وخت پيدا کړ کورته به مې زنګ کولو د بچيانو احوال به مې ترې اخيستلو؛ ډېر راته يادېدل آآآآه څومره ډېر مې سالم يادېدو تمه مې لرله چې غږ يې واورم هغه يوازنی څوک وو چې مسافر شوی وم له ماسره يې خبرې نه وې کړې کله به مې چې زنګ وکړ هغه به يا په مدرسه کې وو يا به په جومات کې.

هر ځلې به مې له ميرمنې سره په دې اړه خبرې کولې چې خفه شوی يم در پسې يادېږې راته خندل به يې او ډېره به خوشحالې ده تر دې چې په اخر ځل مې هغې ته زنګ وکړ د کومې خندا په انتظار چې وم وامې نه وريده او غږ يې بدل شوی وو.

هغې ته مې وويل زما سلام سالم ته وايه ويې وويل إن شآءالله او وروسته بيا غلې شوه.

بلاخره کورته راغلم در وازه مې وټکوله تر څو سالم راته در وازه خلاصه کړي؛ خو ناڅاپي مې خالد زوی چې عمر به يې له څلورو کالونو څخه نه وو زيات شوی وليدو هغه مې په غيږه کې ټينګ ونيو په داسې حال کې چې چيغې او سورې يې وهلې بابا! بابا! بابا! نه پوهېدم ولې يې نفس بند شو کله چې کورته د ننه شوم.

له الله ﷻ څخه په شيطان رټل شوي پناه غواړم...

د ميرمنې طرف ته مې لاړم دمخ رنګ يې الوتی وو ځان يې خوشحاله ولو لږه شېبه مې صبر وکړ وروسته مې له هغې څخه پوښتنه وکړه په تاسې څه شوي دي؟ ويې ويل څه نه! ناڅاپي مې سالم ذهن ته راغی ومې ويل سالم چېرته دی؟

سر يې ښکته ځوړند شو هېڅ غږ يې ونه کړ ځواب يې را نه کړ پر اننګو يې ګرمې اوښکې راغلې.

چيغه مې کړه سالم! سالم چېرته؟

په دې وخت کې مې يوازې دخالد غږ تر غوږو شو چې ووېې ويل بابا! مړ شوو. ميرمنې نشو کولای چې ځان کنټرول کړي ځکه ژړل يې نږدې وه چې پر ځمکه ولوېږي له خونې څخه بهر شوم.

وروسته بيا په دې پوه شوم چې زما له راتګ څخه دوه اونۍ مخکې په سالم سخت تبه راغلې وه ميرمنې مې هغه روغتون ته بيولی و، خو تبه يې نور هم پسې زياته شوې وه تر دې چې له کالبود (جسد) څخه يې روح جدا شوی وو.

کله چې ځمکه درباندې تنګه شي چېرته ځې؟

او کله دې چې زړه تنګ شي څه بايد وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيغــې کــړه يا الله..... او کلــه دې چــې زور خــتم شي او تــولې لاړې وتــړل شي، تمــې او هيلــې پــای تــه ورســيږي او هــر بنــد خــــيږې شي غــــبر وکــــړه يا الله ! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله! يا الله لا إله الا أنــــت الله رب الســــموات الســــبع ورب العــرش العظــيم. له پخوانيــو خلکــو څخــه يــو کــس، چــې پــه ســترګو ړونــد، پــه پښــو او لاســونو شــل، د سر او پوســتکي پــه يــو ډول ناروغي(چې د بخار سبب ګرځي) هم اخته و داسې به يې ويل:

(الحمدُ للهِ الذي عافَانِي مِمَّا ابْتلاكَ به ، و فَضَّلَنِي على كَثيرٍ مِمَّنْ خلق تَفضِيلًا ، لَمْ يُصِبْهُ ذلكَ البلاءُ)

الراوي : أبو هريرة | المحدث : السيوطي | المصدر : الجامع الصغيرالصفحة أو الرقم: 8667 | خلاصة حكم المحدث : حسن

ژباړه: د الله ﷻ ډېــر شــکر او حمدونــه دي چــې زه يــې د ډېــرو هغــه مصــيبتونو څخــه ژغــورلی يم او له هغــو څخــه يــې محفــوظ کــړی يم، چــې نــور پــرې مبــتلا دي او مــا تــه يــې پــه هغــوی غــوره والی راکــړی چــې پــه هغــې بــلاء بانــدې دې زه نــه يم اختــه شوی.

يــو کــس يــې تــر څنــګ تــېر شــو او ورتــه يــې وويــل تــه له کــوم کــوم شي نــه الله ﷻ مصــئون کــړی يــې؟ ړونــد پــه بــد حــال، چټــل سپوی سپوی او فلج يې نو ته الله ﷻ له کوم کوم شي نه مصئون ژغورلی يې؟

ويــې ويــل: ســتا پــه حــال دې افســوس وي اې ســړيه ! ماتــه يــې پــه ذکــر لمــده ژبــه شــکرګزاره زړه او پــر مصــيبونو صــبر لــرونکی تن او جسم راکړی.

اللهُمَّ مَا أَصْبَحَ بِي مِنْ نِعْمَةٍ أَوْ بِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ، فَمِنْكَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، فَلَكَ الْحَمْدُ وَلَكَ الشُّكْرُ.

ژباړه: يا الله ﷻ تا چــې نــن ســبا پرمــا او ســتا پــه بــل هــر مخلــوق خــپله لورينــه ولــوروله دا يــوازې ســتا پېرزوينــه ده تــه يــو يــې او شريك نه لرې تاته ټولې ستاينې او شکرانې دي.﴿وَمَن يَعشُ عَن ذِكرِ الرَّحمنِ نُقَيِّض شَيطانًا فَهُوَ لَهُ قَرينٌ﴾

سُوْرَةُ الزّخرُف : ٣٦

څــوك چــې د الــرحمان (الله ﷻ) له ذکــر څخــه ځــان پــه غفلــت کښــې اچــوي، مــوږ پــر هغــه بانــدې يــو شــيطان مســلطوو او هغــه يې ملګری کيږي.

مسـلمانه ځوانــه د دغــې کيســې پــه اوريــدلو او لوســتلو څــه إحســاس کــوې؟ نــه شــې کــولای نــور له ګنــاهو نــوسره مخــه بنــه وکــړې او ګناه ته (نه) وه وايې؟

ومن الله التوفيق **ابراهيمي**

شوال ١٤ ســــنه ١٤٤١

جدة، المملكة السعودية العربية

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library